

зина вече не сж живи. А намъ, които се върнахме, това ни се струваше тъй отдавна!

Но и тая нощъ не трѣбвало да бжде спойна. Едва бѣхме легнали, отново ни събуждатъ. Нова заповѣдь: полкътъ веднага да замине за Ортакчи, едно село, два или три километра далечъ.

III

Разсѣмваше се, когато излизахме отъ Провадия. Деньтъ бѣше пакъ ясенъ и хубавъ. Всѣкога има нѣщо бодро и жизнерадостно въ самото трѣгване, въ началото на единъ походъ. Може би близо е една опасностъ, едно сражение. Но това се забравя. Всѣки знае, че има по-късо или по-дълго време, което безгрижно ще се мине. После нѣма още умора, редътъ е запазенъ и широкиятъ потокъ на стройнитѣ колони, оглушителниятъ и тежъкъ грохотъ на безбройнитѣ кола и топове, цвилещитѣ коне, истинската гора отъ пушки — всичкиятъ тоя могщъ и стихиенъ стремежъ само въ една посока има нѣкаква странна и примамлива прелестъ.

Вървимъ за малко изъ зеленитѣ ливади край Провадийската рѣка. Наблизо се вижда низка воденица и редица зелени още тополи съ слабо приведени върхове, запалени отъ лжчитѣ на утрото. Една замисленостъ вѣе отъ тѣхъ, каточе ледениятъ ужасъ на боя още